

Kronikk

PER FRONTH
billedkunstner,
bosatt i New York
11. september 2001

Nok et fly eksploderer, nå mot det sydlige tårnet.

Jeg står på gaten rett nedenfor. Støtvis kjenner jeg terroren invadere kroppen.

Jeg ser dem gjennom kameralinseren, de dødskomme som nå presses mot vinduene.

Noen kaster seg ut. Så flere og flere. Ber meg selv sluttet å teller, stopper på talet 18.

Tårnene raser sammen så sakte, bemerkjer jeg for meg selv mens fryktens tommer meg for luft.

Loftstasjonen mitt på hjørnet av Duane Street, like ved World Trade Center, er dekket av hvitt betongstøv.

Tilbake i verkstedet laster jeg ned et nettamera-bilde fra en annen verden: Ny-Hellesund, uberoert.

Bildet av idyllen blir et holdepunkt de neste månedene.

Krigen mot terror er kampen for sikkerhet og fred, forteller vi.

Jeg beslutter meg for å følge konturene av terrorrens ansikt videre som kunstner.

Jeg vil være et tidsvitne til norske soldater som beordres til å eksportere demokrati til krigerhjede Afghanistan.

Jeg insisterer på at kunst kan bidra til erkjennelse i dilemmaene tid.

På et høydedrag på en klippe står en norsk kvinnelig soldat. Hun har kommet langt.

I en landsby møter jeg den tolvårige afghanske jente. Hun har også kommet langt.

Hun går på skole nå, og spør:

- What is your name? Are you married? Do you have children?

Et skarpt lys og en kraftig eksplosjon. Rester av panserglass i en hånd.

Offiser Trond Petter Kolset betaler en høy pris for å ville gjøre en forskjell.

Vinden løfter sorgebåndet på 17. mai-markeringen i Nidaros Camp.

Nok en gravstein må bestilles.

Så rammer terroren oss og vår ungdom, midt i sentrum, midt i hjertet, hjemmet.

Den norske billedkunstneren Per Fronth hadde atelier få hundre meter fra World Trade Center. I denne bildemonstasjonen laget til tiårsmerkingen for terroren forteller han sin historie som kunstner – fra 11. september 2001 til 22. juli 2011.

